

Питиляно, Италия

май 1937 година

Първият път, в който чух името на Пепино, беше, когато го викаха. Случи се в един късен майски следобед, слънцето да е било на път да се скрие зад някоя гора в Тоскана, когато всички хлапета от Питиляно, изглежда, искаха да се втурнат към крепостната стена на града, такъв беше устремът, с който се бутаха, за да видят по-добре кой пристига. Сред онези побеснели кучета беше и Улисе, който си спомни за мен, неспособен да приеме, че обожаваната му сестра ще пропусне това, което ги бе накарало да се развълнуват.

– *Annina, guarda!* – викна ми. – *L'Uomo Nero!*

Без да си въобразявам, че ще мога да си пробия път сред децата, се затичах до портата на града, откъдето бе най-хубавата гледка към долината.

Като пристигнах, се отправих към терасата, която се намираще досами празната *пиаца*, и се облегнах на каменния зид. В този момент, незнайно защо, се заличиха всички представи за ужасния Черен човек, които си бях създадал в детството. Така, без да съм сигурна за какво да се оглеждам, само проследих с очи криволиченията на пътя между дърветата. Когато най-сетне го видях да изниква иззад един завой, веднага разбрах, че не е същият като този, който обитаваше кошмарите ми.

Яхнал колелото си, Пепино се изкачваше по пътя, който идваше от Манчано. Въпреки стръмния наклон не забелязвах у него никакъв признак за усилие, въртеше педалите с такава кръшност, че изглеждаше като носен от планинския бриз. Дрехите му бяха от горе до долу черни, дори и високата като комин на някоя фабрика шапка. Освен това Пепино беше свръхкльощав, почти като скелет, възседнал черното си колело, което, както узнах по-късно, носеше името Прозерпиназ. Впрочем заедно биха могли да образуват едно божествено същество, приличащо на дървен манекен с ръце и крака, прикрепени към дръжките и педалите, или на китайска сянка, очертала се срещу късното следобедно слънце. Но няколко метра по-назад се движеше още нещо: една топка, една торба, която се пръскаше по шевовете. Каквото и да беше, изглежда, се влачеше по земята, може би вързано с каишка за онази марионетна двойка и полагайки големи усилия, за да ги настигне. Когато различих кучето – за което също след време разбрах, че се казва просто Куче – вече бяха стигнали до града. За да бъде по-добре описано това животно, достатъчно е да се замисли човек за Пепино или за неговия железен боен кон и да се очертае контрастът – Кучето приличаше на свинче, трмаво като куклата Робърт⁴, едно кюфтенце, панирано от прахоляка по пътя, който го беше изцапал. Все пак можеше да е чаровно, но не, дори от разстояние беше грозно и раздражително и дори отгоре, от крепостната стена, можеше да се усети смрадта му.

В момента, в който стигна до цитаделата, Пепино тръгна към мен и тогава го видях отблизо. Бледото му лице беше издължено и тясно като врата, а ръцете, костеливи и тънки, бели като ръкавиците на илюзионист. Но очите компенсираха всичко това. Винаги се обагряха в нюанса на това, което гледаха, и сега се спряха върху мен, все едно нямаше по-важно нещо на света. В този миг ми се усмихна и си свали шапката, допирайки я до гърдите си. Макар да бях очарована, нито усмивката, нито отношението му ми изглеждаха логични. Ролите ни се размениха, сякаш току-що пристигналият непознат на средна възраст беше единственото дете при тази случайна среща.

Тогава аз рекох:

– Казвам се Анина.

– А аз Пепино.

Само това. После, след първото завоевание, Прозерпина се втурна през портата на града, водейки своя ездач, както и едно раздражено куче.

Днес, когато си спомням за този ден, ми хрумва единствено, че Пепино се е появил в точния момент, защото няколко часа по-късно надвисналата над мен трагедия щеше да ме превърне в жена.